

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 688 ²	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Τρίτη 6 Αὐγούστου 2013 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

«*Αὐτοῦ ἀκούετε*» (Ματθ. 17,5)

Ἄς ἀνεβοῦμε, ἀδελφοί μου, ἄς ἀνεβοῦμε ἄκ' ἐμεῖς σήμερα στὸ ὄρος Θαβώρ. Ὅχι σωματικῶς, ἀλλὰ ψυχικῶς· **ἄς ἀνεβοῦμε νοερῶς**, διὰ τῆς πίστεως. Καὶ τότε μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως θὰ δοῦμε τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὡραία εἶνε ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ πιὸ ὠραία εἶνε ὅταν ἀνατέλλει στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς καὶ φέγγει τὸ γλυκὺ του φῶς. Ὡραία εἶνε τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ πιὸ ὠραία εἶνε τὰ πνευματικὰ ἀστέρια. Καὶ σήμερα **κοντὰ στὸν πνευματικὸ ἥλιο**, τὸ Χριστό, παρουσιάστηκαν **πέντε ἄστρα**. Τρία ἄστρα εἶνε οἱ μαθηταί· ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς, ὅπως λένε οἱ πατέρες, ἐκπροσωποῦν τὴν **στρατευομένη Ἐκκλησία**. Τὰ ἄλλα δύο ἄστρα εἶνε ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, ποὺ εἶχαν φύγει πρὶν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τῆ ζωῆ. Ἡ παρουσία τους ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πεθαίνει. Ὁ Μωυσῆς εἶχε ζήσει 1.500 χρόνια, ὁ δὲ Ἠλίας 850 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Καὶ ὅμως βλέπουμε σήμερα στὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως νὰ συνομιλοῦν αὐτοὶ οἱ δύο μὲ τὸν Κύριο. Ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἠλίας ἐκπροσωποῦν τὴν **θριαμβεύουσα Ἐκκλησία**.

Στρατευομένη καὶ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία βρίσκεται ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Θαβώρ. Ἐκεῖ, λέει τὸ εὐαγγέλιο, ἔλαμψε τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου «ὡς ὁ ἥλιος», καὶ τὰ «*ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς*» (Ματθ. 17,2). Καὶ μέσα ἀπὸ τὴ νεφέλη τῆ φωτεινῆ, ποὺ τοὺς ἐπισκίασε, **ἀκούστηκε** κάποια γνώριμη φωνή. Ἡ φωνή, ποὺ κατὰ τὴ βάπτισι εἶχε ἀκουστῆ στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἐπαναλαμβάνεται τώρα στὸ Θαβώρ· «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (ἔ.ἀ. 17,5). Εἶνε ἡ **φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατρός**.

Τί μᾶς συνιστᾷ ἡ φωνὴ αὐτῆ τοῦ Θεοῦ; Νὰ ἔχουμε τὰ αὐτιά μας ἀνοιχτὰ γιὰ **νὰ ἀκοῦμε**

τὸν Χριστό. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ Θεός. Εἶνε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, πρώτη ὑποχρέωσί μας εἶνε **νὰ τὸν προσκυνοῦμε**. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ*». Δευτέρα δὲ καὶ σπουδαιότερα ὑποχρέωσί μας εἶνε νὰ ἐκτελοῦμε στὴ ζωὴ μας κατὰ γράμμα καὶ **νὰ ἐφαρμόζουμε ὅλες τὶς ἐντολές του**, μικρὲς καὶ μεγάλες.

Κλειστε πρὸς στιγμὴν τὰ μάτια σας καὶ φανταστήτε. Μπορεῖτε νὰ συλλάβετε, τί θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κόσμος, ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὴ γῆ ἐφάρμοζαν τὴν ἐντολὴ τοῦ οὐρανοῦ «*Αὐτοῦ ἀκούετε*» (ἔ.ἀ.); Πῶ - πῶ τί θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κόσμος· **παράδεισος** θὰ ἦταν!

«*Αὐτοῦ ἀκούετε*». Νὰ ἐκτελήτε ὅ,τι λέει ὁ Χριστός. Ἐὰν γινόταν αὐτό, θὰ ἐκπληρωνόταν ἡ προφητεία ποὺ λέει· «Ἐὰν θελήσετε νὰ μ' ἀκούσετε, θὰ φᾶτε τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ· ἐὰν ὅμως δὲν θελήσετε καὶ δὲν μ' ἀκούσετε, μάχαιρα θὰ σᾶς καταφάγῃ» (Ματθ. 1,19). Ἐὰν ἀκούγαμε τὸ Χριστό, θὰ τρώγαμε, ὅπως λένε, μὲ χρυσὰ κουτάλια. **Τώρα, κόλασι ἐγίνε ἡ γῆ**. Καὶ ἐγίνε κόλασι, γιὰτὶ στὴν ἐποχὴ μας οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὸ Χριστό.

Μοῦ ἔλεγαν, ὅτι ὠρισμένοι ἀκοῦνε τὸ ραδιόφωνο ὦρες ὀλόκληρες, ἀλλὰ ἂν καμμιά φορὰ βάλῃ κανένα κήρυγμα, ἔστω καὶ μικρὸ καὶ σύντομο, ἀμέσως μὲ μανία τὸ κλείνουν. **Δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ**, μισοῦν τὴ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Μοιάζουν αὐτοί, ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός, μὲ κάποιο φαρμακερὸ φίδι ποὺ λέγεται *ἀσπίς*. Ὅταν ὁ ἐπαοιδός, ὁ μάγος, παίξῃ μουσικὴ, ὅλα τὰ φίδια μαζεύονται κοντὰ του καὶ τιθασεύονται. Ἄρῃσκονται στὸ τραγούδι τοῦ θηριοδαμαστοῦ τὰ

φίδια· αλλά ένα φίδι δεν ακούει καθόλου. Κλείνει τ' αυτιά του και φεύγει μακριά. Αυτό το φίδι είναι η *ἀσπίς*. «... Ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς καὶ βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς» (Ψαλμ. 57,5). Ἀσπίδες είναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Μισοῦν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχή, πού προφήτευσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Οἱ ἄνθρωποι, εἶπε, στοὺς ἐσχάτους καιροὺς θὰ κλείσουν τ' αυτιά τους μὲ βουλοκέρι, γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τῆς ἀληθείας, τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ θ' **ανοίξουν τ' αυτιά τους στοὺς μύθους**, στὴ φωνὴ τοῦ διαβόλου (βλ. Β' Τιμ. 4,4). Τὸ πρῶτὸ δὲν ἔρχονται στὴν ἐκκλησία. Τὸ βράδι ὅμως, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ἀνοίγουν τὶς τηλεοράσεις καὶ τὰ ραδιόφωνα, γιὰ νὰ δοῦν καὶ ν' ἀκούσουν ὅλες τὶς βλακεῖες, ὅλες τὶς ἀσχημίες, ὅλα τὰ ἄτοπα καὶ ἁμαρτωλὰ πράγματα.

Ἔχουν κλείσει λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τ' αυτιά τους στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Μισοῦν καὶ **καταδιώκουν τοὺς κήρυκες** τοῦ εὐαγγελίου· ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ τοὺς ἐξοντώσουν ὅλους, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στὴ γῆ. Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ζοῦμε, ἀγαπητοί μου.

* * *

«*Αὐτοῦ ἀκούετε*». Μᾶς ἔδωσε αὐτιά ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο του καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόζουμε. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας ἔγιναν **κουφοί, ἀδιάφοροι καὶ ἀναίσθητοι**. Κλείνουν τ' αυτιά τους στὸ Θεό, καὶ τ' ἀνοίγουν στὸν διάβολο.

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τῆς ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς, ὑπάρχουν, ναὶ **ὑπάρχουν, καὶ Χριστιανοὶ πού ἀκοῦνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ**. Εἶνε ἄγνωστοι Χριστιανοί. Στὴν Ἀλβανία ἀχούρια ἔκαναν τὶς ἐκκλησιᾶς οἱ ἄθεοι, καὶ ἔλυωναν τὶς καμπάνες, καὶ καταδίωκαν τοὺς Χριστιανούς· ἀλλὰ τὴ νύχτα οἱ πιστοὶ κατέβαιναν στὰ ὑπόγεια καὶ προσκυνοῦσαν τὶς εἰκόνες, καὶ τὴν Κυριακὴ ἀνοίγαν τὰ ραδιόφωνα ν' ἀκούσουν τὴ θεία λειτουργία, καὶ ἔκλαιγαν.

Τώρα ἐμεῖς γίναμε ἀναίσθητοι. Καὶ ἂν ἐκκλησιαζώμαστε, τυπικὰ καὶ ἀδιάφορα ἐκκλησιαζόμαστε· χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς συγκίνησι, χωρὶς ἀγάπη καὶ λατρεία πρὸς τὸ Θεό. Ἐνῶ στὶς χῶρες ὅπου καταδιώκεται ὁ χριστιανισμός, ὅσοι πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία, πηγαίνουν πραγματικὰ γιὰ τὸ Θεό. Θὰ ἔρθουν ὅμως χρόνια καὶ σ' ἐμᾶς, πού **δὲν θὰ μπορούμε νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία**. Θὰ τιμωρηθοῦμε, γιὰτὶ περιφρονήσαμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Τώρα δὲν μᾶς στοιχίζει τίποτε ὁ Χριστός. Διασκέδασι· πᾶμε στὰ πανηγύρια, ἀνεβαίνου-

με στὸ βουνό, παίρνουμε καθαρὸ ἀέρα, ἀγναντεύουμε τὰ πελάγη. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀκίνδυνος χριστιανισμός. Ἀλλὰ ἔρχονται ἡμέρες, πού τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Χριστιανὸς θὰ στοιχίζει πάρα πολὺ· καὶ **τότε θὰ φανοῦν οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί**.

* * *

«*Αὐτοῦ ἀκούετε*». **Ποῖός λοιπὸν ἔχει αὐτὴ γιὰ ν' ἀκούση;** Ἕνας πού εἶνε κουφός, ὅ,τι μουσικὴ καὶ νὰ τοῦ παίξης, Μπετόβεν νὰ παίξης, δὲν καταλαβαίνει καὶ δὲν αἰσθάνεται τίποτε. Ὅπως λοιπὸν ὁ κουφός δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀκούση καὶ νὰ καταλάβῃ τίποτε κι ἀπὸ τὴν πιὸ ὠραία μουσικὴ κι ἀπὸ τὸ καλύτερο βιολί, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα εἶνε κουφοὶ καὶ ἀδιάφοροι καὶ ἀναίσθητοι.

«*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. 11,28). Ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι; Ὑπάρχουν. Καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιὰ καὶ γέροι, καὶ ἀγράμματοι καὶ ἐγγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες. Λίγοι εἶνε, ὅμως ὑπάρχουν. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ αὐτὴ ἡ μειοψηφία δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπογοητεύη.

Θὰ ἔρθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία μὲ βροντὲς καὶ ἀστραπὲς θ' ἀνοίξουν τ' αυτιά τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅταν θὰ πέφτουν κεραυνοὶ κι ἀστροπελέκια, **θ' ἀνοίξουν τ' αυτιά**· τότε ὅμως **θὰ εἶνε ἀργά**. Τώρα δὲν ἀκοῦνε, ὅπως δὲν ἄκουγαν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε. Κανεὶς δὲν ἄκουγε τὸ Νῶε. Τὸν κορόϊδεuan. Ὅταν ὅμως ἀνοίξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ πλημμύρησε ἡ γῆ, τότε ἀνοίξαν τὰ μάτια τους καὶ τ' αυτιά τους· ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Θ' ἀνοίξουν λοιπὸν τ' αυτιά τῆς ἀνθρωπότητος ὅταν θ' ἀκούσουν τὶς βροντὲς καὶ τὶς ἀστραπὲς καὶ τὴ φοβερὴ καταστροφὴ τοῦ κόσμου, τότε πού θὰ λαλήσῃ ὁ Θεός. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Τότε δὲν θὰ ἔχη καμμία ἀξία.

Σήμερα λοιπὸν, πού ἐορτάζουμε τὴ Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος, **ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, ν' ἀνοίξῃ τ' αυτιά** τῆς ἀνθρωπότητος, ν' ἀνοίξῃ τ' αυτιά μας, γιὰ νὰ ἀκούσουμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὰ ἐφαρμόσουμε μικροὶ καὶ μεγάλοι. Κι ὅταν τὰ ἐφαρμόσουμε, τότε θὰ εἶμαστε ἄξιοι μακαρισμοῦ. Γιατὶ εἶπε ὁ Κύριος «*Μακάριοι*», καλότυχοι, – ποιοί; Ὅχι οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ «*οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28).

Εἶθε **μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν** τῆς εὐλογημένης αὐτῆς μερίδος, ἐκείνων πού ἀκοῦνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν, νὰ εἴστε κ' ἐσεῖς ὅλοι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πού ἀκοῦτε καὶ διαβάζετε τὰ λόγια αὐτά.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**